

Staat er een 'paasgeneratie' op die net als geloofsleerlingen de Kerk hernieuwt en nieuw leven geeft?

PASEN

Wie in een garage staat, is daarom nog geen auto

Ronald SLESENS

Wanneer ik op de palliatieve afdeling toekom om haar de ziekenzalving toe te dienen, zit Germaine bij de kapster om van haar een *mis-en-plis* te krijgen, een watergolf. Germaine wil immers niet-gecoiffeerd de hemel niet in.

Mijn grootvader was brouwer en lustte wel een slok. Op zijn laatste dag verzocht hij mijn grootmoeder op zijn sterfbed om een trapnist. Hij was echter getrouwd met een Hollandse met restjes calvinisme in haar botten en die zei: „Hier wordt niet gedronken, hier wordt gestorven.” Volgens mijn vader zei mijn grootmoeder het op de toon van een doordeweeks agendapunt uit een dag in het leven van mijn grootvader, leven dat voor haar vervolgens gewoon voortging.

Laatst stopten kinderen Zwitserse koebellen en chocolade in hun bagage als cadeautje voor hun oma's en opa's. De bagage ging de bus op. De bus ging de tunnel in en kwam er niet uit. Tweeëntwintig twaalfjarigen dood. In het licht van wat dan de absurditeit van het leven lijkt, hadden mijn grootmoeder en Germaine het meest gelijk. Ze lachten allebei de dood uit in zijn gezicht. Voor dit fenomeen bestaat een mooi woord: Pasen.

Geloven betekent niet dat je de vraag of God bestaat met een dapper 'ja' beantwoordt. Dat is te weinig. Wie gelooft dat hij christen is omdat hij 's zondags in een kerk zit, vergist zich. „Het is niet omdat je in een garage gaat staan, dat je een auto wordt”, zei Albert Schweitzer ooit. Geloven, wilde de Duitse arts-zendingstheoloog zeggen, betekent dat je een sprong hebt gemaakt van een zelfgefabriceerde wensdroom om voort te leven naar de ervaring van Christus' verrijzenis die door God wordt gemaakt. Om vervolgens in die ervaring al je vertrouwen te parkeren.

Eigenlijk maak je die sprong niet eens zelf. Je krijgt hem met Pasen cadeau van God. Niet als een beloning, maar als een perspectief. Het helpt evenwel om het als een cadeau te herkennen

De *mis-en-plis* is Germaines credo, misschien nog een indringender ritueel dan de ziekenzalving die daarop volgde. © rr

dat je aan een degelijke relatie met God en mensen hebt gewerkt voor zolang je leven strekt. Daarom is Jezus bijzonder sober wanneer Hij het heeft over het leven na de dood. Sterker nog, zijn 'rijk der hemelen' gaat er niet eens over.

„Hier wordt niet gedronken, hier wordt gestorven”, zei ze op doordeweekse toon

Het is geen ouwe michelinkaart van het hiernamaals, maar een gps voor het hiernamaals, voor een weg die er nu al ligt. Zijn belofte dat het voortgaat na Goede

Vrijdag vat Hij samen in acht zaligheden: „Zij zullen het land bezitten, zij zullen getroost worden, zij zullen verzadigd worden, zij zullen barmhartigheid ondervinden, zij zullen God zien, zij zullen kinderen van God genoemd worden, hun behoort het rijk der hemelen.” Dat laatste zelfs tweemaal. Kortom, het gewone leven is niet van de baan, maar onze bezigheden, ons persen en baren, ons strijden en strelen, ons lijden en helen krijgen een grenzeloze goddelijke voltooiing. Dezelfde die Jezus overkwam met Pasen.

Omdat die overtuiging geen moment uit het hoofd van mijn grootmoeder was, zag ze ook het sterven als een moment in een nooit eindigende dag. Haar vertrouwen dat God er voor mijn

grootvader in de dood zou zijn, was even groot als het vertrouwen dat Hij er was toen ze negen kinderen baarde, koffiezette of het veld in trok. En bovenal omdat ze tot op het laatst verliefd was op mijn opa, van wie ze wist dat hij altijd zachtmoedig, barmhartig en zuiver van hart was geweest en in de oorlog veel had geleden om de gerechtigheid.

Dat Germaine haar *mis-en-plis* liet zetten in de volle overtuiging dat ze met hetzelfde kapsel en haar toupeerkam straks in de hemel zou zijn en haar haren dan maar eventjes moest opkammen, is – voor wie Germaine heeft gekend – op geen enkel moment haar overtuiging geweest. Daarvoor was ze niet voor niks tachtig jaar lang naar een kerk ge-

gaan waar ze geregeld Paulus in een Korintiërsbrief had gehoord, die haar duidelijk had gemaakt dat een graankorrel die sterft niet opnieuw een graankorrel wordt, maar een halm. Iets anders dus. Alleen was die *mis-en-plis* haar credo. Misschien nog een indringender ritueel dan de ziekenzalving die daarop volgde.

Jezus ging door met een buitennissig vertrouwen op de oneindigheid van het leven. Er was voor Hem eenvoudig geen andere weg, want Hij had die stellige overtuiging in zijn genen dat er aan het einde van de tunnel licht is. Ook voor een bus met achtentwintig mensen. Over een christen kun je veel heuse en onheuse dingen zeggen, maar je zit altijd fout als je denkt dat hij een pessimist is.